

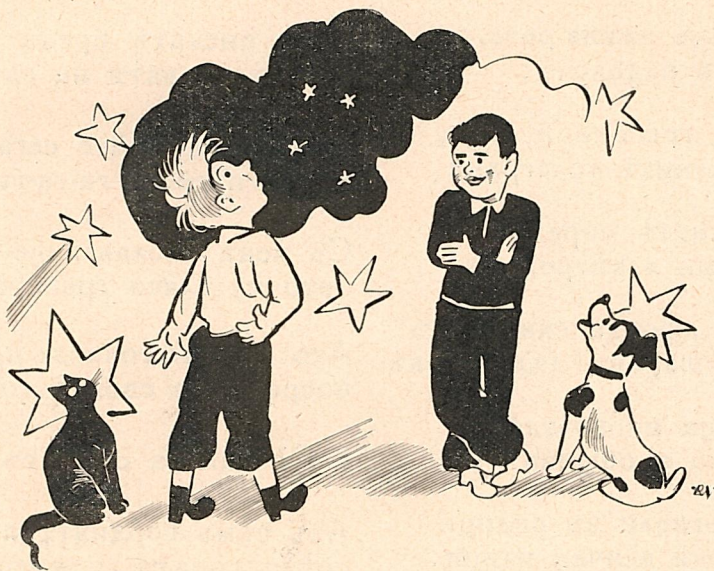
слънцето сякаш започна да блести още по-силно, а чукътъ пѣше въ ржцетъ му.

Тази вечеръ за пръвъ пжтъ Мильо си тръгна къмъ кжщи заедно съ майстора. Той не хвърли престилката, както правѣше обикновено. Само я повдигна отъ единия край и я забодѣ на колана си. Да не прѣ-

чи при ходенето. Така правѣше и майсторътъ.

Когато стигнаха въ долната махала, кждето ставаха игритъ на децата, Мильо сложи ржцетъ си отзадъ и, рамо до рамо съ майсторъ Коля, мина покрай другаритъ си съ гордо вдигната глава.

Цвѣти Ивановъ

ЗВЕЗДОБРОЕЦЪТЪ ХИТРАНЪ

Кой не знае нашъ Хитрана, нашъ Хитрана — мързелана? Лъже вредъ децата той, че е първи звездоброй.

— Има, — казва, — въ небосклона всичко триста милиона свѣтли, хубави звезди — сигуренъ въ това бжди.

— Триста милиона ли сж? — трепна, зяпна Борко слисанъ. — Какъ узна това, кажи, но не ни храни съ лъжи!

— Какъ да не узная, драги? всѣка вечеръ азъ чета ги! Ако пжкъ не вѣрвашъ ти, самъ иди ги прочети!

Хр. Радевски